

Sygn. akt XIV C 54/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w P. XIV Wydział Cywilny z siedzibą w P.

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO J. Grudziński

Protokolant st. prot. sąd. A. Oszczypała

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2016 r. w P.

sprawy z powództwa **A. K. (1)**

przeciwko **E. T.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej E. T. na rzecz powódki A. K. (1) kwotę 38.975,48 zł (trzydzieści osiem tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt pięć złotych czterdzieści osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 marca 2016 r. do dnia zapłaty;
2. Zasądza od pozwanej na rzecz powódki 3.031,14 zł (trzy tysiące trzydzieści jeden złotych czternaście groszy) tytułem kosztów zastępstwa procesowego;
3. Nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w P. kwotę 1.949 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści dziewięć złotych) tytułem opłaty od pozwu;
4. Nadaje wyrokowi w punkcie pierwszym co do kwoty 37.111,99 zł (trzydzieści siedem tysięcy sto jedenaście złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) rygor natychmiastowej wykonalności;
5. W pozostałej części oddala powództwo.

J. Grudziński

Sygn. akt XIV C 54/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 stycznia 2016 r. powódka A. K. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanej E. T. na rzecz powódki A. K. (1) kwoty 91.734,69 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 czerwca 2015 r. oraz o obciążenie pozwanej kosztami postępowania w sprawie i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka podała, że dokonała zapłaty na rzecz (...) Bank pożyczki, jaką zaciągnęła powódka wraz z pozwaną, i pozwana przeznaczyła ją na własne potrzeby. Żadna kwota, jak wynika z zaciągniętego kredytu, nie została przez pozwaną spłacona i całość zobowiązania musiała spełnić powódka.

Wobec faktu, że całość kredytu została przeznaczona tylko i wyłącznie na spłatę przedterminowych zobowiązań pozwanej i bieżących i wydatków, a spłaty dokonywała tylko i wyłącznie powódka oraz faktu, że powódka dowiedziała

się o nieprawidłowościach finansowych pozwanej i zaciąganych przez nią zobowiązaniach długo później niż zgodziła się podpisać kredyt, starała się uchylić od jego skutków. Wobec nieuwzględnienia takiej możliwości, spłaciła cały kredyt. Zobowiązanie pozwanej wynika wprost z umowy kredytowej nr (...) z dnia 16.11.2012 r.

Powódka podała ponadto, że zawezwanie pozwanej do próby ugodowej nie dało rezultatu, bowiem w sprawie o zawezwanie do próby ugodowej pozwana nie stawiała się w sądzie.

W odpowiedzi na pozew opatrzonej datą 18 kwietnia 2016 r., która wpłynęła do Sądu w dniu 25 kwietnia 2016 r., pozwana E. T. potwierdziła, że razem z A. K. (1) w dniu 16 listopada 2012 r. wzięła kredyt w wysokości 42.763, 43 zł. Koszt kredytu wynosił 53.140, 69 zł, zatem całkowita kwota do zapłaty wynosiła 91.734,69 zł.

Pozwana przyznała, że powódka A. K. (1) nie otrzymała pieniędzy z tego kredytu. Nie była przez pozwaną zmuszana do podpisania umowy kredytowej, jak również nie zgłaszała takiego faktu w chwili jej podpisywania. To była jej suwerenna decyzja; zresztą powódka i pozwana wzajemnie świadczyły sobie taką pomoc dotyczącą żyrowania kredytów. Do otrzymania pożyczki wymagane było udokumentowanie źródła i wysokości dochodów, a to w zakładzie pracy mogła otrzymać tylko i wyłącznie powódka jako pracownik.

Pozwana wskazała, że raty kredytu spłacała regularnie do września 2014 roku i spłaciła 13.688,61 zł. Nieprawdą jest zatem, że całość kredytu spłaciła powódka. Wynika to z wysokości wpłaty, której dokonała po wypowiedzeniu umowy kredytowej przez bank w czerwcu 2015 roku, tj. kwotę 37.111,99 zł. Zaprzeczyła także, że została wezwana do ugody. Nie otrzymała żadnej informacji od powódki, jak również z sądu.

E. T. wyjaśniła, że na dzień dzisiejszy nie dysponuje możliwościami finansowymi, ażeby zwrócić A. K. (1) wpłacone przez nią 37.111, 99 zł ze względu na kłopoty finansowe. Natomiast pieniądze te jej się należą, czego pozwana absolutnie nie kwestionuje. Tą drogą przesyła jej podziękowania za to, że wybawiła ją z kłopotów wobec banku. Jednocześnie przeprasza ją za to, że nie mogła wywiązać się z umowy i z uzgodnień zawartych przed podpisaniem umowy kredytowej.

Pozwana jeszcze raz wskazała, że jej całkowity dług wobec powódki wynosi 37.111, 99 zł. Powódka zaś żąda od niej zwrotu kwoty 91.734,69 zł tj. całkowitej kwoty kredytu na dzień spłaty w dniu 16.11.2022 r. Bank wypowiadając umowę nie żądał odsetek po dniu wypowiedzenia i nie zostały one spłacone. Zdaniem pozwanej, powódka próbuje wyłudzić od niej kwotę 54.622,70 zł stanowiącą jej wpłaty rat kredytu i odsetek po dniu wypowiedzenia umowy. W sprawie próby wyłudzenia policja w P. pod nadzorem prokuratury prowadzi dochodzenie przeciwko A. K. (1).

Na rozprawie w dniu 10 maja 2016 r. pełnomocnik powódki oświadczył, że po przeprowadzeniu rozmowy ze swoją mandantką i po przeanalizowaniu wpłat dokonanych tytułem spłaty kredytu, powódka zmodyfikuje żądanie pozwu, przy czym, biorąc pod uwagę, że pozwana w dużej części uznała żądanie pozwu, powódka uważa, że istnieje realna możliwość ugodowego zakończenia sprawy.

W piśmie z 10 maja 2016 r. powódka, modyfikując żądanie pozwu, wniosła o zasądzenie od pozwanej E. T. na rzecz powódki A. K. (1) kwoty 39.452,08 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19.06.2015 r. oraz o obciążenie pozwanej kosztami postępowania w sprawie i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił, co następuje:

E. K. (1) i A. K. (1) były przyjaciółkami.

W 2012 roku K. popadła w tarapaty finansowe; potrzebowała pieniędzy na spłatę zaległych zobowiązań kredytowych. Jako że samodzielnie nie mogła już uzyskać kredytu, poprosiła o pomoc przyjaciółkę.

16 listopada 2012 r. E. K. (1) i A. K. (1) podpisały z (...) Bankiem (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. umowę, w której Bank udzielił im kredytu gotówkowego w wysokości 42.763,43 zł. W umowie wskazano, że kredyt zostanie w części

przeznaczony na spłatę zobowiązań kredytowych kredytobiorcy wynikających z zawarcia trzech umów kredytowych, które zostały szczegółowo w umowie opisane.

Umowa kredytowa została zawarta na okres 120 miesięcy; kredyt miał być spłacany w równych miesięcznych ratach w wysokości po 764,45 zł każda, z wyjątkiem ostatniej raty, której wysokość wynosiła 765,14 zł.

Pieniądze z kredytu otrzymała tylko E. K. (1) i zgodnie z tym, co uzgodniły między sobą kredytobiorczynie, tylko ona miała spłacać kredyt.

E. K. spłacała raty kredytu do września 2014 roku. Gdy zaprzestała ich spłacania A. K. zaczęła otrzymywać z (...) Banku monity i wezwania do zapłaty. Z uwagi na to, że Bank groził wypowiedzeniem umowy kredytowej, A. K. podjęła decyzję o spłacie kredytu. W związku z tym K. uiściła na rzecz kredytodawcy w dniu 12 maja 2015 r. kwotę 1.902,97 zł tytułem rat kredytowych za luty marzec i kwiecień tego roku. 15 maja 2015 r. wpłaciła kwotę 1.235 zł tytułem rat za maj i czerwiec. 19 czerwca 2015 r. A. K. dokonała przelewu na rachunek (...) Banku kwoty 35.876,99 zł tytułem całkowitej spłaty kredytu.

W piśmie z 26 czerwca 2015 r. (...) Bank poinformował A. K. (1), że nastąpiła całkowita spłata zobowiązania wynikającego z umowy nr (...); ponadto wskazał, że nadpłata z tytułu kredytu w kwocie 39,48 zł została w dniu 22 czerwca 2015 r. została przelana na rachunek bankowy kredytobiorczynie.

/zlecenie polecenia przelewu z 19.06.2015 r. k. 5 i 8, ostateczne wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy kredytu z 22.04.2015 r. k. 6, polecenie przelewu z 15.05.2015 r. k. 7, pismo (...) Banku (...) S.A. z 26.06.2015 r. k. 9, umowa kredytu gotówkowego nr (...) przeznaczonego częściowo na spłatę zobowiązań z 16.11.2012 r. k. 10-11, oświadczenie powódki z 10.02.2015 r. k. 12; przesłuchanie powódki A. K. k. 86v. w zw. z k. 51v.-52/

11 sierpnia 2015 r. małżeństwo E. i J. K. zostało rozwiązane przez rozwód. Po rozwodzie E. K. (1) powróciła do swojego poprzedniego nazwiska (...).

/pismo Wójta Gminy K. z 02.11.2015 r. k. 13 – okoliczność bezsporna/

Sąd zważył, co następuje:

Na wiarę zasługują wszystkie wyżej przywołane dokumenty, gdyż ich autentyczność i moc dowodowa nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

W całości na wiarę zasługują także zeznania powódki A. K. (1) w charakterze strony; jej wypowiedzi są bowiem logiczne i konsekwentne, a co najbardziej istotne, zgodne z treścią zgromadzonych w aktach dokumentów.

Dowód z przesłuchania pozwanej E. T. został pominięty, albowiem nie stawiała się ona na rozprawę, mimo prawidłowego doręczenia jej wezwania do stawiennictwa.

Podkreślić należy, iż powyższy stan faktyczny był w przeważającej części bezsporny. Pozwana nie negowała także, że co do zasady, zobowiązana jest zwrócić powódce zapłacone przez nią kwoty tytułem spłaty kredytu gotówkowego z 16 listopada 2012 r.

W zakresie kwoty 37.111,99 zł pozwana uznała powództwo. Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do tego, że częściowe uznanie żądania pozwu przez pozwaną jest zgodne z prawem i zasadami współzycia społecznego, skoro E. T. przyznała, że pieniądze pochodzących z kredytu udzielonego przez (...) Bank (...) SA A. K. (1) w ogóle nie otrzymała, nigdy nimi nie dysponowała; dysponowała nimi wyłącznie pozwana i to wyłącznie ona, zgodnie z porozumieniem zawartym z powódką, obowiązana była do spłaty kredytu. Tym samym za w pełni uzasadnione należało uznać żądanie zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki, kwot, które uiściła powódka „za pozwaną” tj. wbrew umowie między stronami, w której uzgodniono, że tylko pozwana będzie spłacać

kredyt. Nie wymaga dodatkowych wyjaśnień to, że takie porozumienie nie było skuteczne wobec banku udzielającego kredytu i w związku z tym mógł on żądać spłaty kredytu zarówno od pozwanej, jak i od powódki.

Stosownie do treści art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Według art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Zgodnie z wyżej przywołanym przepisem strony były uprawnione do zawarcia umowy, w której ustaliły, że pieniądze z kredytu przypadną tylko pozwanej i tylko ona będzie spłacać kredyt. Fakt zawarcia takiej umowy był w sprawie bezsporny. Skoro pozwana nie wywiązała się z umowy i przestała spłacać kredyt, ponosi odpowiedzialność wobec powódki za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy. Według art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Szkada powódki wyraża się w niniejszym przypadku sumą kwot uiszczonych przez A. K. (1) tytułem spłaty kredytu z 16.11.2012 r.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Procesową emanacją tego przepisu jest art. 232 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z tymi regulacjami, to powódkę obciążał obowiązek wykazania przy pomocy wszystkich dostępnych jej dowodów wysokości kwot uiszczonych przez nią tytułem spłaty kredytu na rzecz (...) Banku (...) SA z siedzibą w G.. Z przedstawionych dowodów wynika, że A. K. (1) uiściła z tego tytułu: kwotę 1.902,97 zł w dniu 12 maja 2015 r., kwotę 1.235 zł w dniu 15 maja 2015 r. oraz kwotę 35.876,99 zł w dniu 19 czerwca 2015 r. Łącznie daje to kwotę 39.014,96 zł.

Z informacji skierowanej do powódki w piśmie z 26 czerwca 2015 r. wynika, że na jej rachunek została przekazana kwota 39,48 zł jako nadpłata z tytułu spłaty kredytu. Skoro powódce kwotę tę zwrócono, nie można było uznać jej za kwotę uiszczoną tytułem spłaty kredytu. Dlatego od sumy 39.014,96 odliczono kwotę 39,48 co dało kwotę 38.975,48 zł i taką też kwotę należało zasądzić od powódki na rzecz pozwanej.

O odsetkach za opóźnienie od zasądzonej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i § 2 zd. 1 k.c. Początek biegu odsetek ustalono na pierwszy dzień po doręczeniu pozwanej odpisu pozwu. Choć powódka twierdziła, że wezwała pozwaną do zawarcia próby ugodowej, to na tę okoliczność, poza własnymi twierdzeniami, nie przedstawiła żadnych dowodów, a pozwana tej okoliczności przeczyła; nie przedstawiła także powódka dowodu na to, że przed doręzeniem odpisu pozwu, skutecznie doręczyła pozwanej wezwanie do zapłaty. Dlatego żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie za okres wcześniejszy, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powódka domagała się w pozwie zasądzenia od pozwanej kwoty 91.734,69 zł; dopiero po doręczeniu jej odpisu odpowiedzi na pozew, powódka ograniczyła żądanie do kwoty 39.452,08 zł. W wyroku zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 38.975,48 zł, a więc żądanie uwzględniono w 42 %. Oznacza to, że powódka może domagać się od pozwanej zwrotu czterdziestu dwóch procent poniesionych przez siebie kosztów procesu. Powódka poniosła wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 7.200 zł, które zostało ustalone na podstawie § 15 ust. 1, § 16 i § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz.1804) według brzmienia z dnia 18 stycznia 2016 r. czyli z daty wpływu pozwu do Sądu (§ 2 rozporządzenia MS z 03.10.2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz.U. z 2016 r., poz. 1667); powódka uiściła także opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Łącznie poniesione przez powódkę koszty zamykają się kwotą 7.217 zł. Przy uwzględnieniu proporcji (procentu) w jakim powódka wygrała proces, należało zasądzić na jej rzecz od pozwanej z tytułu kosztów procesu kwotę 3.031,14 zł.

Powódka została zwolniona od opłaty od pozwu postanowieniem z dnia 16 marca 2016 r. Dawало to podstawę do zastosowania w sprawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych

(jednolity tekst Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W związku z tym należało ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa z tytułu opłaty od pozwu kwotę 1.949 zł stanowiącą 5 % od kwoty, którą zasądzono od niej na rzecz powódki (art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Na podstawie art. 333 § 1 pkt. 2 k.p.c. należało z urzędu nadać wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w części, w której pozwana uznała powództwo, czyli co do kwoty 37.111,99 zł.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

J. Grudziński